

Frisk og boblende

– *Elskovsdrikken på Den Jyske Opera*
Af Thomas Teilmann Damm

Premiere den 6. oktober 2017 i Odense Koncerthus

Med den nye opsætning af *Elskovsdrikken* byder Den Jyske Opera på en frisk nyfortolkning af Donizettis uopslidelige komedie. Instruktøren Harry Fehr har valgt en gennemført opdatering af handlingen så den udspiller sig, ikke i den landlige idyl vi er vant til, men i en moderne *shopping mall*, specifikt i den ende hvor vi finder modebutikker og skønhedssaloner. Nemorino er ikke længere en simpel bondeknøs, men ditto rengøringsassistent, og Adina har bevæget sig op i det sociale hierarki til forretningskvinde og modedyr.

Hvad sergeant Belcore og hans soldaterkammerater bedriver i de omgivelser, bliver aldrig helt klart – ej heller hvorfor Dulcamara vælger at åbne en hel *outlet* for blot at sælge sine varer en enkelt dag. Finkæmmer man opsætningen, findes der flere af den slags små, uforklarede detaljer, og de viser hvorfor handlingsopdateringer som denne sjældent forløber helt gnidningsfrit. Det vigtige i denne sammenhæng er dog at de her er relativt betydningsløse, og at Fehrs version i det store og hele fungerer fremragende. Jeg tror det primært skyldes at han ikke har hvilet på sit eget gode indfald, men virkelig har arbejdet på at udnytte det til fulde og udfolde så mange komiske detaljer som muligt inden for rammen af handlingens nye tid og sted.

Nemorinos rengøringsvogn og gule kasket, mobiltelefoner, iPads, kontaktfri kortbetaling, en evig renden af kunder og salgsassistenter ud og ind af de forskellige butikker – Fehr *bruger* konsekvent og opfindsomt elementerne i sin egen iscenesættelse og Yannis Thavoris' enkle, men gennemførte scenografi. Øjet har hele tiden noget interessant at følge, men uden at man som tilskuer bliver distraheret fra det man egentlig er kommet for: Donizettis vidunderlige musik og den sjove og rørende kærlighedshistorie. Det er i sig selv lidt af en bedrift i en operaverden hvor instruktørernes mere eller mindre heldige påhit ofte synes at være blevet sagen selv.

På premiereaftenen blev Nemorino sunget af den koreanske tenor Michael Ha. Vurderet på rent vokale præmisser var det en charmerende, men lidt usleben præstation – intonation og ansats var indimellem en anelse upræcis, og stemmen bar ikke altid henover kraftigere orkesterpassager (hvilket nogle af de andre sangere også led under – mere om det herunder). Det er dog vigtigt at understrege at det aldrig var graverende, og at Ha til gengæld scorede adskillige point på sin fremstilling af rollen. Han ramte simpelthen Nemorinos indtagende blanding af naivitet og lidenskab perfekt og spillede de komiske scener med en naturlig elegance.

Som Adina virkede den dansk-tyske sopran Dénise Beck vokalt mere sikker og klarede de ornamenterede passager med bravur. I det høje leje klang hun indimellem presset – stemmen blev hårdere og stærkt vibrerende, som om den manglede rum til at udfolde sig frit. Til gengæld leverede hun aftenens smukkeste musikalske øjeblik i sin sidste arie, "Prendi, prendi: per me sei libero", sunget virkelig lavmælt og indtrængende og med fornem frasering. En skam at hendes og/eller Fehrs konception af rollen ikke helt ramte plet: I første akt virkede hun lidt for hård, lidt for kold, manglede den sødme der gør det

forståeligt at Nemorino har tabt sit hjerte til hende.

Lars Møller sang Belcore med en kraftfuld baryton og gav kavatinens koloraturer i første akt komisk liv som udtryk for figurens selvforelskelse. Stefan Stoll var en velsyngende og morsom Dulcamara: For min skyld måtte han gerne fyre endnu mere op under løjerne, lidt mere karikatur, lidt mere selvhøjtideligt klovneri. Gianettas lidt utaknemmelige parti blev fint sunget af Frederikke Kampmann, og Den Jyske Operas Kor sang og agerede moderne luksusforbrugere med energi og scenisk overskud.

Den Jyske Opera turnerer de kommende måneder med *Elskovsdrikken* og skifter ikke blot spillested, men også orkester undervejs. På premiereaftenen i Odense Koncerthus spillede Odense Symfoniorkester veloplagt under Per-Otto Johanssons ledelse. Musikken udfoldede sig let og naturligt, næsten perlende, og man havde en fornemmelse af at der blev musiceret med glæde.

Indimellem, særligt ved slutningen på ensembler og scener, opstod der dog uenigheder i tempo mellem scene og orkester, særligt janitshargruppen. Det skete også flere gange at solisternes stemmer i druknede i orkesterklngen, ja selv koret blev indimellem utydeligt. Jeg havde ikke en fornemmelse af at orkestret spillede kraftigere end det burde, så måske var det placeringen på gulvet foran scenen eller andre akustiske forhold i Koncerthuset der var problemet. Med tanke på de meget forskellige sale forestillingen skal spilles i, kan det være noget man skal være opmærksom på.

Med *Elskovsdrikken* leverer Den Jyske Opera en virkelig dejlig aften i operaen, morsom og indimellem rørende, godt tænkt og vellykket i udførelsen. I en tid hvor vi oplever at operaen – verdens dyreste og mest eksklusive kunststart – er presset, er det tilmed en opsætning der kunne invitere nye tilskuere indenfor, for den leverer en frisk nyfortolkning der samtidig er tro mod værkets handling, stemning og godmodige humor.

Elskovsdrikken

Opera i to akter af Gaetano Donizetti

Originaltitel: L'elisir d'amore

Uropført 12. maj 1832 i Milano

Instruktør: Harry Fehr

Dirigent: Per-Otto Johansson

Scenografi og kostumer: Yannis Thavoris

Nemorino: Michael Ha

Adina: Dénise Beck

Belcore: Lars Møller

Dulcamara: Stefan Stoll

Gianetta: Frederikke Kampmann

Odense Symfoniorkester

Den Jyske Operas Kor

Turné: 6.10-2.12. 2017